

words

นักแสดงตลกฮั้ว สตีเวนแมนสุดหล่อ ดาราสาวเซ็กซี่ อาชญากรตัวเป้ง
สุดยอดคดียาเสพติดแห่งฮอลลีวูดจึงบังเกิด!

Once Upon a Time in Hollywood

by Quentin
Tarantino

นรา
สุกัธโรจน์
แปล

กาลครั้งหนึ่ง ณ ฮอลลีวูด

“Sorry nothing. We all get upset every once in a while.
Life is hard.”

“ไม่ต้องขอโทษขอโพยหรอก คนเรารู้สึกแยกันได้เป็นครั้งคราว
ชีวิตไม่ใช่เรื่องง่ายนะ”

– เควินติน ทาแรนติโน

words
words without boundaries

กาลครั้งหนึ่ง ณ ฮอลลีวูด

Once Upon a Time in Hollywood

เควินติน ทาแรนติโน

เขียน

นรา สุภักโรจน์

แปล

คลิฟฟ์คิดว่าภาพยนตร์ต่างประเทศจะเหมือนนิยายมากกว่า
นิยายจะไม่สนใจว่าคนจะชอบตัวละครนำหรือไม่
ซึ่งคลิฟฟ์คิดว่าน่าสนใจดี
- เควินติน ทาแรนติโน

การอ่านดี้อร่าทุกเล่มที่ฉัน

กาลครั้งหนึ่ง ณ ฮอลลีวูด
Once Upon a Time in Hollywood

//ords

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Words publishing

ONCE UPON A TIME IN HOLLYWOOD
Copyright © 2021 by Visiona Romantica, Inc.
This edition is arranged with William Morris Endeavor Entertainment, LLC.
through Andrew Nurnberg Associates International Limited
All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทําสํ้า ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดที่นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์
และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7259-5

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์ยศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรดกพันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จิระอร
บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณานว • บรรณาธิการ หัส ปรียานุคณิต, ซูซาน ลำหัส
บรรณาธิการต้นฉบับ อภิญญา ธโนปจัย • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลัักษณีย์ เขยกลัน
ศิลปกรรมปก นวพรพร เอื้อพัชชยากร • ออกแบบรูปเล่ม ภาณุณิกา อยู่อิง, สุนิดา ภาวะทรัพย์
พิสูจน์อักษร ณัฐภรณ์ รตนสถิตกุล, ส่องนา ภักตร์วิสัย
รองผู้อำนวยการฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ กุลพัฒน์ บัวละออ
ฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ ชลิตา ขำเสียงหวาน

คำนำสำนักพิมพ์

.....

กาลครั้งหนึ่ง ณ ฮอลลีวูด บอกเล่าเรื่องราวชีวิตในฮอลลีวูดของริก ดาลตัน และคลีฟฟ์ บูธ สองตัวละครที่ทาเรนติโนสร้างขึ้น ตัวละครทั้งสองต้องช่วยกันดิ้นรนหาทางออกให้ชีวิตที่ผันสลายของดาลตันภายในวงการแห่งแสงสีเสียง วงการแห่งความฝันที่มีชื่อว่าฮอลลีวูด

แต่เมื่อเรื่องดำเนินไป เราก็จะยิ่งพบว่าสิ่งที่ทาเรนติโนสร้างขึ้นนั้นไม่ใช่แค่ตัวละคร เขาสร้างจักรวาลฮอลลีวูดขึ้นมาใหม่ สร้างกระทั่งภาพยนตร์ที่ไม่มีอยู่จริง แล้วให้นักแสดงที่มีอยู่จริงแสดงในภาพยนตร์เรื่องนั้น ๆ ในขณะที่ดาลตันก็เข้าไปแสดงในภาพยนตร์ที่มีอยู่จริง แถมยังมีพื้นที่เกือบหนึ่งบทให้ตัวละครที่ไม่มีอยู่จริงวิพากษ์วิจารณ์วงการภาพยนตร์และผู้กำกับที่มีอยู่จริง แถมยังวิจารณ์ได้โคตรจะสมจริงอีกด้วย!

ความจริงผสมปนเปกับจินตนาการ แต่จินตนาการก็หยิบยื่นความจริงบางอย่างให้นักอ่านทั้งที่ไม่ต้องเล่าเรื่องอย่างหวือหวา ทาเรนติโนร้อยสร้างขนบการเล่าเรื่องแบบมิติคู่ขนาน (Parallel Universes) ที่มักนำเสนอให้คนดูรู้สึกตื่นเต้นกับความแตกต่างสุดขั้วจากโลกที่ตัวเอกอยู่ แต่สุดท้ายก็จะพานักอ่านไปสูบทสรุปซึ่งหักดิบเหนือคาดไปอีกชั้น - และนี่ก็คงเป็นหนึ่งในเสน่ห์อันโดดเด่นของนวนิยายเล่มนี้

หนังทาแรนติโน
ที่กองบรรณาธิการชอบที่สุด

1. *Inglourious Basterds* กับ
Once Upon a Time in Hollywood
(ชอบเท่ากัน)
2. *Reservoir Dogs*
3. *Django Unchained*
4. *Kill Bill: Volume 1*
5. *Kill Bill: Volume 2*
(แค่มอนทางตอนฝึกกังฟูก็กินขาด)

เชิงอรรถชื่อภาพยนตร์ที่ปรากฏในหนังสือเล่มนี้จะมีเพียง
ชื่อภาษาอังกฤษ โดยจะไม่อธิบายให้ผู้อ่านทราบว่าภาพยนตร์เรื่องนี้
มีอยู่จริงหรือไม่ เพื่อคงอรรถรสในโลกที่ผู้เขียนบรรจงสร้างขึ้น

words

ริก ดาลตัน - ครั้งหนึ่งเขาเคยเป็นพระเอกซีรีส์โทรทัศน์ แต่ตอนนี้กลับต้องรับบทผู้ร้ายประจำสัปดาห์ โดยมีวิสกี้ชาวเออร์ เครื่องดื่มที่เขาโปรดปรานช่วยย้อมใจ โทรศัพท์จากโรมจะช่วยนำเขากลับสู่ความรุ่งเรืองอีกครั้ง หรือดับฝันเขาไปตลอดกาล

คลิฟฟ์ บุธ - สตันต์แมนคู่หูของริก ซึ่งเป็นที่รู้จักในทุกกองถ่ายว่าเป็นดาราคณเดียวที่ฆ่าคนตายโดยไม่ถูกจับ

ซารอน เทต - สาวเท็กซัสผู้ไฟฝันจะเป็นดาราและประสบความสำเร็จดังใจฝัน ณ จุดสูงสุดในชีวิตนี้ เธอใช้ชีวิตในคุกหลังงามที่เซียโลโคร์พ์ บนฮอลลีวูดฮิลล์

ชาร์ลส์ แมนสัน - อดีตนักต้มตุ๋นผู้ก้าวมาเป็นผู้นำทางจิตวิญญาณของฮิปปี้ติดยากลุ่มหนึ่ง และยอมแลกทุกอย่างเพื่อจะเป็นร็อกสตาร์

ฮอลลีวูด 1969 - ยุคที่พลาดไม่ได้

.....

หนังสือเล่มนี้อุทิศแด่
ภรรยาของผม **แดเนียลลา**
ลูกชาย **ลีโอ**
ขอบคุณที่สร้างบ้านที่มีความสุข
เพื่อให้ผมได้เขียนหนังสือ

และ

นักแสดง *รูนเดอะ* ทุกคนที่ได้เล่าเรื่องราวอันยอดเยี่ยม
เกี่ยวกับฮอลลีวูดในช่วงเวลานี้ให้ผมฟัง
คุณมีหนังสือเล่มนี้ในมือได้ก็เพราะพวกเขา
บรูซ เดิร์น * เดวิด คาร์ราติน * เบิร์ต เรย์โนลด์ส
โรเบิร์ต เบลก * ไมเคิล พาร์ก * โรเบิร์ต ฟอรัสเตอร์

และ

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
เคิร์ต รัสเซลล์

.....

สารบัญ

.....

บทที่ 1	“เรียกฉันว่ามาร์วิน”	1
บทที่ 2	“ฉันฉงน (คลิฟฟ์)”	28
บทที่ 3	เซียวโลไตร์ฟ	52
บทที่ 4	แบรนดี้ที่รัก	72
บทที่ 5	ปฏิบัติการคลานโจมตีของพูซซีแคต	89
บทที่ 6	“ฮอลลิวูดหรือถึงแตก”	107
บทที่ 7	“กุดมอร์แกน, บอสแอนเจลิส!”	114
บทที่ 8	แลนเซอร์	142
บทที่ 9	“ไม่เชิงฮิปปี พวกสิงห์มอไซค์มากกว่า”	153
บทที่ 10	พลาด	166
บทที่ 11	รถส่งขนม	171
บทที่ 12	“เรียกฉันว่ามิราเบลลา”	193
บทที่ 13	“เรือนร่างแสนหวานของเดโบราห์”	220
บทที่ 14	“สายลับจอมป่วน”	237
บทที่ 15	“นายคือเอ็ดมุนด์โดยกำเนิด”	254

บทที่ 16	เจมส์ สเตซี	260
บทที่ 17	เหรียญกล้าหาญ	281
บทที่ 18	ฉันไม่ได้ซื้อไอ้หัวขวด	291
บทที่ 19	“เพื่อนๆ เรียกฉันว่าพูซซีแคต”	308
บทที่ 20	แฮมเล็ตที่ชั่วร้ายและเช็กชี	330
บทที่ 21	คุณผู้หญิงของบ้าน	345
บทที่ 22	อัลโด เรย์	360
บทที่ 23	หอเกียรติยศนักตี้ม	374
บทที่ 24	เนแบรสกา จิม	405
บทที่ 25	บทสุดท้าย	412

บทที่ 1

“เรียกกันว่ามาร์วิน”

เรื่อง ดิกเตโฟนบนโต๊ะทำงานของมาร์วิน ชวาร์ซ ดั่งขึ้น
เอเจนต์ของวิลเลียมมอร์ริสเอเจนซียื่นนิ้วโป่งดูปุ่ม “จะบอก
เรื่องนัดสิบโมงครึ่งของผมใช่ไหม มิสฮิมเมลสไตน์”

“ค่ะ มิสเตอร์ชวาร์ซ” เสียงเลขานุการของเขาดังออกจาก
ลำโพงเล็ก ๆ “มิสเตอร์ดาลตันรอลอยู่ข้างนอกนี้แล้วค่ะ”

มาร์วินกดปุ่มอีกครั้ง “พร้อมเมื่อไหร่ส่งเข้ามาได้เลย
มิสฮิมเมลสไตน์ ผมพร้อมแล้ว”

ประตูห้องทำงานของมาร์วินเปิดออก มิสฮิมเมลสไตน์
เลขานุการของเขาก้าวนำหน้าเข้ามา ฮิปปีสาววัยยี่สิบเอ็ดสวม
มินิสเกิร์ตสีขาวยื่นแผ่นกระดาษสีขาว เผยให้เห็นริ้วรอยยาวสีแทน ผมเปียยาว
สีน้ำตาลแบบโพคาฮอนทัสห้อยจากสองข้างของศีรษะ ริก
ดาลตัน นักแสดงหนุ่มรูปหล่อวัยยี่สิบสอง ผมใส่น้ำมันเป็น
มันเลื่อมหวีเสยทรงปอมпадัวร์เดินตามมาด้านหลัง

ยิ้มของมาร์วินขยายออกกว้างขณะลุกขึ้นจากเก้าอี้หลัง
โต๊ะทำงาน มิสฮิมเมลสไตน์กำลังจะแนะนำ แต่มาร์วินตัดบท
“มิสฮิมเมลสไตน์ ผมเพิ่งดูเทศกาลหนังของริก ดาลตัน จบเมื่อ
เพราะงั้นไม่ต้องแนะนำเลย” มาร์วินเดินเข้าไปยื่นมือให้นักแสดง

ภาพยนตร์ความอยjab “เข้ามาเลย ริค”

ริกยิ้มพร้อมจับมือมาร์วินเขย่าขึ้นลงทักทายอย่างมั่นใจ “ริค ดาลตัน ขอบคุณมากที่สละเวลามาชวนผม มิสเตอร์ชวาร์ตซ์”

“ชวาร์ตซ์ ไม่ใช่ชวาร์ตซ์” มาร์วินแก้

แม่งเอ๊ย ยังไม่ทันไรก็พลาดซะแล้ว ริคคิด

“ให้ตายสิ...ขอโทษครับ...มิสเตอร์ช-วาร์ตซ์”

“เรียกฉันว่ามาร์วินเถอะ” มิสเตอร์ชวาร์ตซ์พูดขณะเขย่ามือขึ้นลงครั้งสุดท้าย

“มาร์วิน ฉันเรียกผมว่าริค”

“ริค...”

ทั้งคู่ปล่อยมือจากกัน

“ให้มিসฮิมเมลสตี้นหาอะไรดี ๆ ให้ดื่มหน่อยไหม”

ริกโบกมือปฏิเสธ “โอ้ ไม่ใช่ไร”

มาร์วินยืนกราน “แน่ใจนะว่าไม่เอาอะไร กาแฟ? ไค้? เป๊ปซี่? ซิมบา?”

“โอเค” ริกว่า “ฉันขอกาแฟละกัน”

“ได้เลย” มาร์วินจับไหล่ริคแล้วหันไปยังผู้ช่วยสาว “มิสฮิมเมลสตี้น ขอกาแฟให้เพื่อนริคหน่อย และขอผมด้วยที่หนึ่ง”

หญิงสาวพยักหน้ารับทราบแล้วเดินออกไป มาร์วินตะโกนไล่หลังก่อนประตูจะปิดลงว่า “อ้อ ไม่เอาเย่หื้อแม็กซ์เวลล์เฮาส์ ในห้องพักพนักงานนะ จืดชืดเหมือนน้ำล้างถ้วยเลย ไปเอาที่ออฟฟิศของเร็กซ์ดีกว่า” มาร์วินสั่ง “หมอนั่นมีกาแฟรสชาติคลาสสิกที่สุดละ – อ้อ กาแฟตุรกี รสชาติหมาไม่แดกก็ไม่เอาละ”

“ค่ะ” มิสฮิมเมลสตี้นตอบ แล้วหันไปหาริค “อยากได้แบบไหนคะ มิสเตอร์ดาลตัน”

ริกหันไปทางเธอแล้วบอกว่า “ดำคือดี เคยได้ยินไหมครับ”

มาร์วินปล่อยเก้าอี้ดังราวกับแตกร มีสिमเมลสตีนยกมือปิดปากหัวเราะคิก ก่อนที่เลขานุการสาวจะปิดประตู มาร์วินตะโกนขึ้นอีกครั้งว่า “อ้อ มีสिमเมลสตีน ถ้าลูกเมียผมไม่ได้รถว่าตายก็ไม่ต้องส่งสายเข้ามานะ ว่าไปแล้ว จะตายตอนนี้หรืออีกสามสิบนาทีข้างหน้าคงไม่ต่างกัน เอาเป็นว่าไม่ต้องส่งสายเข้ามาเลยละกัน”

เอเจนต์คนดังทำท่าบอกให้ดารานุ่มนั่งลงบนโซฟาหนังหนึ่งในสองตัวซึ่งตั้งหันหน้าเข้าหากัน มีโต๊ะกาแฟด้านบนเป็นกระจกคั่นกลาง ริกนั่งลงอย่างสบายๆ

“เอละ ทีละเรื่อง แรกสุด” เอเจนต์คนดังว่า “เมียฉันแมรี อลิซ ชวาร์ซ! ฝากเซย์ฮัลโล เมื่อคืนเราสองคนเพิ่งนั่งดูหนังริก ดาลตัน สองเรื่องควบในห้องฉายหนังที่บ้าน”

“โอ้ จริงสิ ปลื้มจัง เชนเลย” ริกว่า “เรื่องอะไรหรือ”

“แทนเนอร์¹ กับ ลิบลีย์² หมดพญามของแมกคลัสกี³ เวอร์ชันตัดต่อสำหรับฉายในโรงนะ”

“อืม สองเรื่องนี้ดี” ริกว่า “พอล เวนด์คอส เป็นคนกำกับแมกคลัสกี ผู้กำกับคนโปรดผมเลย เป็นคนกำกับ กิดเจ็ต³ ด้วย ผมจะได้เล่นอยู่แล้ว แต่สุดท้ายทอมมี ลัฟลิน ได้บทผมไป” แล้วเขาก็โบกมือแบบไม่ใส่ใจ “แต่เอาเถอะ ผมชอบทอมมี เขาช่วยให้ผมได้บทสำคัญครั้งแรกในละครเวทีเรื่องดังเรื่องหนึ่ง”

¹ *Tanner*

² *The Fourteen Fists of McCluskey*

³ *Gidget*

“จริงสิ” มาร์วินถาม “นายเล่นละครเวทีมาหลายเรื่องเลยสินะ”

“ก็ไม่เยอะหรอก” ริกตอบ “เบื่อดีตรงที่ต้องเล่นซ้ำ ๆ นะ”

“พอล เวนด์คอส เป็นผู้กำกับคนโปรดของนายเธอ” มาร์วินถาม

“ใช่ ผมเริ่มกับเขาที่แต่ละตอนเข้าวงการใหม่ ๆ เรื่อง *ปฏิบัติการถล่มเกาะปะการัง*⁴ ที่คลิฟ โรเบิร์ตสัน เป็นตัวเอก คุณจะเห็นผมกับทอมมี่ ลัฟลิน เกาะอยู่บนเรือดำน้ำตลอดเรื่อง”

“ไอ้เวอร์พอล เวนด์คอส จ้าวแห่งหนังบู๊ที่คนให้ค่าต่ำเกินไป” มาร์วินผู้มักให้คำนิยามแก่คนในวงการพูดถึงผู้กำกับหนุ่ม

“จริงที่สุด” ริกเห็นด้วย “ตอนที่ผมได้เล่น *ประกาศิตจอมโจร*⁵ เขาก็มากำกับอยู่เจ็ดหรือแปดตอน

“อืม...” ริกรอคำชม “หวังว่าหนังสองเรื่องของริก ดาลตัน คงไม่ทำให้คุณกับคุณนายของคุณถึงกับต้องถ่างตาดูหรอกนะ”

มาร์วินหัวเราะ “ถ่างตาดู? ให้ตายเถอะ มันยอดเยี่ยมเลยยอดเยี่ยมมาก ๆ” มาร์วินว่า “แมรี อลิซ นั่งดู *แทนเนอร์กับฉัน* แต่เธอไม่ชอบความรุนแรงของหนังสมัยนี้ ฉันเลยเก็บ *แมกคลัสกี* ไว้ดูที่หลังคนเดียวเมื่อเธอเข้านอนแล้ว”

เสียงเคาะประตูดังขึ้นเบา ๆ มิสซิมเมลสตีนในมินิสเอร์ต ลั่นจุกกาแฟควันจุยสองที่เข้ามาวางลงตรงหน้าสุภาพบุรุษทั้งสองอย่างระมัดระวัง

“มาจากออฟฟิศของเร็กซ์ใช่ไหม”

⁴ *Battle of the Coral Sea*

⁵ *Bounty's Law*

“ค่ะ เร็กซ์บอกว่าให้จ่ายคืนเขาเป็นชิการ์นะคะ”

เอเจนต์คนดังหัวเราะ “ไฉ่ยวงก จ่ายแน่ แต่จ่ายเป็นมะเหงก”

ทุกคนหัวเราะครืน

“ชอบใจมาก มิสฮิมเมลสตัน โอเค ไม่มีอะไรแล้ว”

มิสฮิมเมลสตันออกจากห้อง ทั้งให้ชายทั้งสองคุยกันตามลำพังถึงธุรกิจบันเทิง เส้นทางอาชีพของริก และที่สำคัญที่สุดคืออนาคตของเขา

“ฉันพูดถึงไหนละ” มาร์วินถาม “อ้อ...ใช่ ความรุนแรงของหนังสือเล่มนี้ แมรี อลิซ ไม่ชอบ แต่เธอชอบหนังสือความบอยนะ ตอนจับกันนี้ดูหนังสือความบอยตลอด เป็นกิจกรรมโปรดของเราก็อวได้ และเราชอบ แชนเนอร์มาก”

“โอ้วววว ยอดเลย” ริกว่า

“เดี๋ยวนี้เวลาดูหนังควบที่ไร” มาร์วินว่า “แค่ฉายเรื่องแรกไปสามม้วนเท่านั้นแหละ แมรี อลิซ ก็หลับคาตากันแล้ว แต่แชนเนอร์นี่เธอดูเกือบจบเลยนะ ขาดแค่ม้วนสุดท้าย – สามทุ่มครึ่งนี้นับว่ายอดแล้วสำหรับแมรี อลิซ”

ริกจิบกาแฟขณะที่ฟังมาร์วินเล่าถึงนิสัยการดูหนังของคู่สามีภรรยาที่มีความสุข

รอสตี้เฮะ นักแสดงหนุ่มใหญ่คิด กาแฟตาเร็กซ์นี่รสเยี่ยมจริง ๆ

มาร์วินพูดต่อ “พอหนังจบ เธอเข้านอนแล้ว ฉันก็เปิดกล่องชิการ์ฮาวานาส์ เทคอนญักใส่แก้ว แล้วนั่งดูเรื่องที่สองคนเดียว”

รียกกกาแฟรสดีของเร็กซ์ขึ้นจิบอีกครั้ง

มาร์วินชี้ไปที่ถ้วยกาแฟ “ของดีนะ”

“อะไรเธอ” ริกถาม “กาแฟนี่?”

“ใส่กรอกพาสตรามีมั้ง ปิด໋ ก็กาแฟนะสิ” มาร์วินกวน
จังหวะจะโคนในการพูดถูกแฝง

“แม่งอย่างดีเลย” ริกเห็นด้วย “ซื้อที่ไหนดะครับ”

“ร้านอาหารสำเร็จรูปสักร้านในเบเวอร์ลีฮิลล์นี่แหละ แต่
หมอนั่นไม่ยอมบอกว่าที่ไหน” มาร์วินว่า แล้วพูดถึงนิสัยการ
ดูหนังของแมรี อลิซ ต่อ “วันนี้หลังอาหารเช้า พอฉันออกมา
ทำงาน เกิร์ก คนขายหนังจะมาขายม้วนสุดท้ายให้เธอดูว่าหนัง
จบยังงัย เราดูหนังกันแบบนี้แหละ ตอนนี่แมรี อลิซ คงตั้งหน้า
ตั้งตารออยู่ว่า แทนเนอร์จะจบยังงัย”

จากนั้นมาร์วินก็เสริมว่า “ถึงจะเดาออกก็เถอะว่านายต้อง
ฆ่าพ่อ ราล์ฟ มีเกอร์ ก่อนที่จะสายเกินไป”

“อืม นั่นแหละปัญหาของหนังเรื่องนี้” ริกว่า “มันไม่ได้
อยู่ที่ว่าผมจะฆ่าหัวหน้าตระกูล ไหม อยู่ที่ฆ่า *เมื่อไหร่* ต่างหาก
กับไมเคิล จาลเลน ก็เหมือนกัน ไม่ใช่ที่ว่าพี่ชายแสนดีของผม
จะฆ่าผม *ไหม* แต่จะฆ่า *เมื่อไหร่*”

มาร์วินเห็นด้วย “จริง แต่เราคิดว่านายกับราล์ฟ มีเกอร์
เข้าหากันดีมากเลยนะ”

“ผมก็ว่างั้น” ริกตอบ “เรา เป็น ทีมพ่อลูกที่ดี กับไอ้ห้า
ไมเคิลนั่นมันเหมือนเด็กเก็บมาเลี้ยง แต่กับผม คุณจะรู้สึกรว่า
ราล์ฟเป็นพ่อผมจริงๆ”

“ฉันว่าที่นายสองคนเข้าหากันได้ดีก็เพราะพูดสำเนียง
เดียวกัน”

ริกหัวเราะ “โดยเฉพาะเมื่อเทียบกับไอ้ห้าไมเคิล หมอนั่น
น่าจะไปเล่นวินด์เซิร์ฟที่มอลิบูมากกว่า”

อีม...มาร์วินคิด นี่รอบสองแล้วที่ริกวิจารณ์ไม่เคลิ คาลเลนที่เล่น *เทนเนอร์* ด้วยกัน สัญญาณที่แสดงถึงความใจแคบ ชอบโทษคนอื่นแบบนี้คงไม่ดีขึ้น แต่มาร์วินเก็บความคิดของเขาไว้ในใจ

“แต่ผมคิดว่าราร์ฟ มีเกอร์ ยอดมาก” ริกบอก “นักแสดงที่ยอดที่สุดที่ผมเคยทำงานด้วยเลย นี่ขนาดผมเคยเล่นกับเอ็ดเวิร์ดจี. โรบินสัน มาก่อนนะ! เขาเคยเล่น *ประกาศิตจอมโจร* สองตอน เป็นสองตอนที่ดีที่สุดด้วย”

มาร์วินยังติดใจหนังสองเรื่องของริก ดาลตัน ที่ดูเมื่อคืนอยู่ “ทำให้นึกถึง *ลิปส์ห่มัดพญายมของแมกคลัสกี* เลย โคตรมัน!” เขาทำท่าสาदป็นกล “ยิงกันกระจุย เลือดท่วมจอ” แล้วมาร์วินก็ถามว่า “นายฆ่านาซีไปกี่คนในหนัง ร้อย? ร้อยห้าสิบ?”

ริกหัวเราะ “ไม่เคยนับเลย คงร้อยห้าสิบมั้ง”

มาร์วินพึมพำว่า “พวกเชียนาซี...นายเป็นคนยิงเครื่องฟ่นไฟนั้นเองเลยใช่ไหม”

“ซัวร์ป้าบ” ริกว่า “บอกเลย อาวุธนี้โคตรเจ๋ง คัตรูไม่มีรอดบอกตรง ๆ เลยนะ ผมฝึกยิงไอ้มังกรฟ่นไฟวันละสามชั่วโมง อยู่สองอาทิตย์ ไม่ใช่เพื่อจะให้ดูสมจริงในหนังเท่านั้น แต่เพราะเม่งน่ากลัวจับตายด้วย”

“สุดยอด” เอเจนต์คนดังพูดด้วยความประทับใจ

“รู้ใหม่ ที่ผมได้บั้นนี้เพราะโชคแท้ ๆ” ริกบอกมาร์วิน “ตอนแรกบทเป็นของแฟเบียน แต่ก่อนเปิดกล้องแปดวันเขาดันกระตุกไหลหักตอนถ่ายซีรีส์เรื่อง *เดอะเวอร์จิเนียนยอดคาวบอย*⁶ มิสเตอร์เวนด์คอสสิกถึงผมขึ้นมาได้ ก็เลยคุยกับผู้ใหญ่ที่โคลัมเบีย

⁶ *The Virginian*

“ให้ไปเยี่ยมตัวผมจากยูนิเวอร์แซลมาเล่นแทน” ริกสรุปเรื่องนี้อย่าง
ทุกครั้งว่า “ผมเล่นทั้งหมดทำเรื่องตอนอยู่กับยูนิเวอร์แซล แต่
เรื่องที่ประสบความสำเร็จที่สุดดันเป็นเรื่องที่โคลัมเบียยืมตัวไป”

มาร์วินหยิบกล่องบูห์รีสีทองออกจากกระเป๋าด้านหลังในของ
เลื่อนนอกที่สวมอยู่ออกมาเปิดเสียงดังคลิก แล้วยื่นมวนหนึ่งให้ริก
“เคนต์สักตัวใหม่”

ริกยื่นมือไปรับ

“ชอบกล่องใสบูห์รีนี้ไหม”

“สวยมาก”

“ของขวัญจากโจเซฟ ค็อตเทน ลูกค้าที่ฉันรักที่สุดคนหนึ่ง”
ริกทำหน้าประทับใจซึ่งเขารู้ว่าเอเจนต์คนดังอยากเห็น

“ฉันเพิ่งให้หนังของเซอร์จิโอ คอร์บูคซี กับอิชิโระ ฮอนดะ
กับเขาไป เขาเลยให้อันฉันเป็นการขอบคุณ”

ชื่อพวกนั้นไม่มีความหมายใด ๆ ทั้งสิ้นสำหรับริก

ขณะที่มิสเตอร์ชวาร์ซเก็บกล่องบูห์รีสีทองใส่กระเป๋าเลื่อนนอก
ริกรีบวิ่งไฟแช็กออกจากกระเป๋ากางเกง แล้วติดไฟแช็กซิปโป
ลีเงินออกจุดบูห์รีทั้งสองมวนด้วยมวดสุดท้าย พอบูห์รีติดก็ปิดไฟ
เสียงดังคลิกอย่างมีสไตล์ มาร์วินหัวเราะหึ ๆ กับการโชว์หัวของริก
ก่อนจะสูดนิโคตินเข้าปอด

“นายสูบอะไร” มาร์วินถามริก

“แคปิตอลดับเบิลยูไลต์” ริกว่า “บางทีก็เชสเตอร์ฟิลด์
เรดแอปเปิล แล้วก็ อิม อย่าหัวเราะนะ...เวอร์จิเนียสลิม”

แต่มาร์วินหัวเราะอยู่ดี

“อ้าว ทำไมล่ะ ก็ผมชอบรสชาติ” ริกแก้เขิน

“ฉันหัวเราะที่นายสูบเรดแอปเปิลต่างหากล่ะ” มาร์วินว่า

“บุหรืนั่นคือบาปของนิโคตินโดยแท้”

“พวกเขาเป็นสปอนเซอร์ของ *ประกาศิตจอมโจร* ทำเอาผมติดเลย อีกอย่าง คิดว่าผมควรสูบให้คนเห็นด้วย”

“ฉลาดมาก” มาร์วินว่า “เออละริก ซิด เอเจนต์ประจำของนายอยากให้ฉันเจอนายสักหน่อย”

ริกพยักหน้า

“รู้ไหมว่าทำไม”

“จะได้รู้ว่าคุณอยากทำงานกับผมหรือเปล่ามั้ง” ริกตอบ

มาร์วินหัวเราะ “แน่นอน แต่เรื่องของเรื่องก็คือ นายรู้หรือเปล่าว่าฉันทำอะไรในวิลเลียมมอร์ริสเอเจนซีนี้”

“รู้สิ” ริกว่า “เป็นเอเจนต์ไง”

“ใช่ แต่ซิดเป็นเอเจนต์นายแล้วนี่ ถ้าฉันเป็น *แค้* เอเจนต์นายคงไม่มาอยู่ที่นี่หรอก” มาร์วินว่า

“คือ คุณเป็นเอเจนต์พิเศษ” ริกว่า

“ใช่แล้ว” มาร์วินว่า แล้วยกบุหรืขึ้นไปที่หน้าริก “แต่ฉันอยากให้ นายบอก ฉันว่า นายคิดว่าฉันทำอะไรบ้าง”

“อืม” ริกว่า “เท่าที่ซิดบอกคือ คุณเอาดาราดังจากอเมริกาไปเล่นหนังต่างประเทศ”

“ไม่เลว” มาร์วินว่า

เป็นอันว่าสุภาพบุรุษทั้งสองเข้าใจตรงกันแล้วว่ามาเจอกันเรื่องอะไร ทั้งคู่สูดเคนต์เข้าปอดเฮือกใหญ่ มาร์วินปล่อยควันออกมาเป็นสายยาวก่อนพูดต่อ “เออละ ริก ถ้าเรารู้จักกันแล้ว สิ่งหนึ่งที่นายจะรู้เกี่ยวกับฉันก็คือ *ไม่มี*...และขออย่าว่า *ไม่มี* อะไรสำคัญกับฉันมากไปกว่ารายชื่อลูกค้าของฉัน ที่ฉันเป็นที่รู้จักในวงการหนังฮิตาดี วงการหนังเยอรมัน วงการหนังญี่ปุ่น วงการ

หนังฟิลิปปินส์ ก็เพราะลูกคำที่ฉันเป็นตัวแทนอยู่และความหมายของรายชื่อลูกคำที่ฉันมี ฉันไม่เหมือนคนอื่น ฉันไม่ได้แค่ *อยู่ในธุรกิจมานาน* แต่อยู่ใน *หมู่เจ้าชายแห่งฮอลลีวูด* แวน จอห์นสัน – โจเซฟ ค็อตเทน – พาร์ลีย์ เกรนเจอร์ – รัสส์ เทมบลิน – เมล แฟร์เรอร์”

เอเจนต์คนดังเอ่ยแต่ละชื่อราวกับกำลังรายชื่อของใบหน้าที่เกาะสลักอยู่บนภูเขารัชมอร์แห่งฮอลลีวูด

“ราชวงศ์แห่งฮอลลีวูดกับรายชื่อหนังที่พวกเขาเล่นซึ่งหลายเรื่องคือหนังคลาสสิกตลอดกาลไปแล้ว!”

แล้วเอเจนต์คนดังก็ให้ตัวอย่างที่เป็นตำนาน “ตอนที่ไอซ์มีมา ลี มาร์วิน บอกลาบทผู้พันมอร์ติเมอร์ใน *นักล่าเพชรตัดเพชร*⁷ – ก่อนเปิดกล้องแค่สามอาทิตย์ – *ฉันเองแหละ* ที่เป็นคนพูดให้เซอร์จิโอ ลีโอนี ยกทูตไปตีหมาแพกับลี แวน คลีฟ ที่เพิ่งเลิกเล้าได้ทีสปรตสเมนส์ลอร์ดจ์”

เอเจนต์คนดังดูเคนต์เข้าปอดด้วยท่าทางไม่ยั้งแล้วพ่นควันออก เว้นระยะเพื่อให้เรื่องสำคัญมากขึ้นค่อย ๆ ซึมซาบไปทั่วห้องก่อนจะเอ่ยอีกหนึ่งนิยามของวงการ “แล้วก็อย่างที่รู้ตอนนี้มันกลายเป็น *ตำนานใหม่*ของหนังคาบอยไปแล้ว”

มาร์วินจึงนักแสดงภาพยนตร์คาบอยชื่อดังที่นั่งอยู่อีกฝั่งของโต๊ะกาแฟระจก “เออละ ริค *ประกาศิตจอมโจร* เป็นหนังดี และนายเล่นได้ดีด้วย หลายคนเข้ามาในฮอลลีวูดตั้งขึ้นมาจากหนังห่วยๆ ถ้ามการ์ดเนอร์ แมกคีย์ ได้เลย”

ริกหัวเราะกับมการ์ดเนอร์ แมกคีย์ มาร์วินพูดต่อ “แต่

⁷ *For a Few Dollars More*

ประกาศิตจอมโจร เป็นหนังคาบอยที่ใช้ได้เลย นายเล่นได้ดีเลย ภูมิใจได้ เอละ คุณเรื่องอนาคตดีกว่า...แต่ก่อนจะเข้าเรื่อง ฉันต้องรู้ประวัติที่ถูกต้องของนายก่อน”

ขณะที่ทั้งคู่นั่งสูบบุหรี่ มาร์วินก็เริ่มยิงคำถามใส่ริกราวกับกำลังอยู่ในเกมโชว์หรือการสอบสวนของเอฟบีไอ

“เอละ ประกาศิตจอมโจรเป็นของเอ็นบีซีใช่ไหม”

“ใช่ เอ็นบีซี”

“ยาวแคไหน”

“ยาวแคไหนอะไร”

“หนังนะ ยาวแคไหน”

“อ้อ ตอนละครึ่งชั่วโมง ยาวจริงๆ ยี่สิบสามนาทีเอง แต่บวกโฆษณา”

“ฉายนานแคไหน”

“เริ่มตอนแรกฤดูใบไม้ร่วงปี 59 - 60”

“แล้วนายออกอากาศถึงเมื่อไหร่”

“ช่วงกลางๆ ของฤดูกาล ปี 63 - 64”

“เคยเล่นตอนเป็นหนังสีไหม”

“ไม่ถึงตอนนั้น”

“แล้วเข้ามาเล่นได้ยังไง แมวมองเห็นบนถนน หรือเป็นเด็กปั้นของเอ็นบีซี”

“ผมเคยเป็นดารารับเชิญใน *ตำนานเวลล์สฟาร์โก*⁸ เล่นเป็นเจสซี เจมส์”

“พวกเขาเห็นนายจากเรื่องนั้น?”

⁸ *Tales of Wells Fargo*

“ใช่ แต่ผมต้องไปทดสอบหน้ากล้องอยู่ดี และต้องทำได้ เยี่ยมมากด้วย”

“ช่วยเล่ารายละเอียดหนังจอเงินที่นายเล่นก่อนจะดัง หน่อยสิ”

“อืม เรื่องแรกสุดเลยนะ” ริกว่า “เรื่อง *กบฏโคมานชี*⁹ โรเบิร์ต เทย์เลอร์ ที่ เป็นนักแสดงนำ ทั้งแกทั้งนำเกลียดเลย จากนั้นหนังจอเงินเกือบทุกเรื่องของผมก็เป็นแบบนี้” ริกอธิบาย “จับคู่นักแสดงแก่กับหนุ่ม ผมกับโรเบิร์ต เทย์เลอร์ ผมกับสจ๊วต เกรนเจอร์ ผมกับเกล็นน์ ฟอร์ด ไม่เคยได้เล่นเดี่ยว” ริกพูดด้วยความหงุดหงิด “ต้องกับเผ่าหง่าเหงือกสักคนตลอด”

มาร์วินถาม “*กบฏโคมานชี* ใครเป็นคนกำกับ”

“บัด สปริงสทีน”

มาร์วินตั้งข้อสังเกตว่า “เห็นเรซูเม่ของนายบอกว่านาย เล่นกับผู้กำกับหนังคาบอยของรีพับลิคพิกเจอร์สเยอะมาก – ทั้งกับสปริงสทีน, วิลเลียม วิตนีย์, ฮาร์มอน ไจนส์, จอห์น อิงลิช”

ริกหัวเราะ “พวกแค่-ทำให้-เสร็จๆ” จากนั้นก็แก้ว่า “แต่ บัด สปริงสทีน ไม่ใช่พวกแค่-ทำให้-เสร็จๆ นะ หมายถึงทำแบบ *ขอไปที*นะ บัดต่างจากคนอื่นๆ”

มาร์วินเริ่มสนใจ “ต่างยังไง”

“หือ” ริกถาม

“บัดกับพวกทำให้-เสร็จๆ นะ” มาร์วินถาม “บัดต่างจาก พวกนั้นยังไง”

⁹ *Comanche Uprising*

ริกตอบโดยไม่ต้องคิดเลย เพราะเขารู้มาตั้งแต่ตอนเป็นดาราอาชีพใน *ปฏิบัติการเวอร์ลีเบิร์ดส์*¹⁰ ที่เล่นกับเครก ฮิลล์ และกำกับโดยบัดเมื่อนานมาแล้ว

“บัดมีเวลาเท่ากับผู้กำกับพวกนั้น” ริกพูดอย่างทรงอำนาจ “ไม่ได้มากกว่าคนอื่นแม้แต่วันเดียว ชั่วโมงเดียว หรือตะวันตกดินเดียว แต่สิ่งที่เขา ทำ กับเวลาของเขา นี่แหละที่ทำให้เขาเป็นผู้กำกับที่ดี” ริกพูดอย่างจริงจัง “คุณจะมีใจถ้าได้ทำงานกับบัด”

มาร์วินชอบสิ่งที่ได้ยิน

“แต่บิลล์ วิตนีย์ เป็นคนทำให้ผมเกิด” ริกว่า “เขาเป็นคนแรกที่ให้บทสำคัญกับผม หมายถึงเป็นตัวละครที่คนจำชื่อนี้ได้ นะ แล้วก็เป็นคนให้บทตัวเอกครั้งแรกของผมในเวลาต่อมาด้วย”

“เรื่องอะไร” มาร์วินถาม

“อ้อ ก็แค่หนังจิ๊กโก๋วัยรุ่นเลือดร้อนเรื่องหนึ่งของรีพับลิกันนะ” ริกว่า

“ชื่อเรื่องอะไร” มาร์วินถาม

“*แข่งมฤตยู*¹¹” ริกว่า “เมื่อปีก่อนผมเพิ่งเล่น *ทาร์ซาน* ที่รอน เอลี เป็นพระเอกให้เขาด้วยนะ”

มาร์วินหัวเราะ “แสดงว่านายกับเขารู้จักกันมานานแล้วละสิ”

“ผมกับบิลล์?” ริกว่า “แน่นอน”

ริกนั่งรำลึกความหลังและคิดว่ามันประสบความสำเร็จใช้ได้ ดังนั้นจึงเห็นว่าควรใช้ให้เป็นประโยชน์สักหน่อย “บอกให้นะ

¹⁰ *Whirlybirds*

¹¹ *Drag Race, No Stop*

คนเมืองหานี้ให้คำบิลล์ วิตนีย์ ต่ำเกินไป ไ้หานี้ไม่ใช่แค่ผู้กำกับหนังบูเท่านั้น แต่เป็นคน สร้าง วิธีการกำกับหนังบูเลย์ทีเดียว! คุณบอกว่าคุณชอบหนังควบอยไซ้ไหม เคยเห็นฉากบูที่ยาคิมากานันต์ กระโดดจากหลังม้าตัวหนึ่งไปอีกตัวแล้วตกลงมาถูกม้าเหยียบได้หรือเปล่า เรื่อง *ฝ่าดงมฤตยู*¹² ของจอห์น พอร์ต นะ”

มาร์วินพยักหน้าบอกว่าจำได้

“ไ้หาวิลเลียม วิตนีย์ เป็นคนแรกเลย ทำก่อนที่จอห์น พอร์ต จะทำ กับ ยาคิมากานันต์ ถึงหนึ่งปีเต็ม!”

“ไม่เคยรู้เลยนะนี่” มาร์วินว่า “ในเรื่องอะไร”

“ตอนนั้นเขายังไม่ได้ทำหนังใหญ่” ริกว่า “เป็นฉากหนึ่งในซีรีส์อะไรสักเรื่อง จะเล่าให้ฟังนะว่าการทำงานกับผู้กำกับอย่างวิลเลียม วิตนีย์ เป็นยังไง ความคิดของไ้หานี้คือไม่มีฉากไหนในหนังที่เพิ่มบทชกต่อเข้าไปแล้วจะไม่ตื้นตันขึ้นเลย”

มาร์วินหัวเราะ

ริกพูดต่อ “ผมเล่น *ริเวอร์โบ้ต*¹³ ที่เขากำกับ มีฉากหนึ่งผมเล่นกับเบิร์ต เรย์โนลด์ส กำลังพูดไปตามบท ไ้หาบิลล์ตะโกนสั่ง ‘คัต คัต คัต! ดูแล้ววังวนอนนิบหาย เบิร์ต เวลาริกพูดแบบนั้นกับนาย นายต้องต้อยเลย แล้วริกพอเบิร์ตต้อยนายนายก็เดือดดี เพราะฉะนั้นต้อยกลับ เข้าใจนะ โอเค แอ็กชั่น!’ และเราสองคนทำตามนั้น ต้อยกันแหละ และไ้หาบิลล์ก็ตะโกน ‘คัต! นั่นแหละ ไซ้เลย เสร็จไปหนึ่งฉาก!’”

ชายทั้งสองหัวเราะท่ามกลางควันบุหรีซึ่งปกคลุมไปทั่วห้อง

¹² *Stagecoach*

¹³ *Riverboat*

มาร์วินเริ่มสนุกกับประสบการณ์ในฮอลลีวูดที่ได้มาอย่างยากเย็นของริก “แล้วกับหนังของสจ๊วต เกรนเจอร์ ที่พูดเมื่อไหร่ เป็นไปบ้าง เล่าให้ฟังหน่อยสิ” มาร์วินขอ

“อ้อ *บิกเกม*¹⁴” ริกว่า “หนังผจญภัยล่าสัตว์เฮงซวยของคนขาวจ้าวโลก ถ้ามีหนังทำนี้ฉายบนเครื่องบิน คนดูคงพากันกระโดดจากเครื่องบินกันหมด”

มาร์วินหัวเราะลั่น

“ไอ้เชี่ยสจ๊วต เกรนเจอร์ นี่เงาที่มืดที่ผมเคยทำงานด้วย ขนาดผมเคยทำงานกับแจ็ก ลอร์ด มาแล้วนะ!” ริกว่า

ทั้งสองหัวเราะหึ ๆ กับมุกแจ็ก ลอร์ด แล้วมาร์วินก็ถาม ริกว่า “เคยเล่นหนังที่จอร์จ กูเคอร์ กำกับไหม”

“เคย” ริกว่า “เรื่อง *รายงานวิจัยของดร.แชปแมน*¹⁵ โคตรน่าเบื่อ ผู้กำกับยอดเยี่ยม แต่หนังห่วย”

“นายกับกูเคอร์เข้ากันได้ดีไหม” เอเจนต์คนดังถาม

“พูดเป็นเล่น” ริกว่า “จอร์จรักผมฉิบหายวายวอดเลย!” แล้วเขาก็โน้มตัวเหนือโต๊ะกาแฟเล็กน้อย และพูดเสียงต่ำราวกับจะให้ซึมซาบเข้าไปในตัวผู้ฟังว่า “ผมหมายความว่า รักแบบ รักจริง ๆ เลย”

เอเจนต์คนดังยิ้ม เหมือนจะรู้ว่าเขาซึมซาบคำของนักแสดงหนุ่มใหญ่แล้ว

“ผมคิดว่านั้นคือสิ่งที่จอร์จทำเสมอ” ริกเดา “เขาจะมีเด็กที่เขาเห่อเป็นพิเศษหนึ่งคนในทุกเรื่องที่กำลัง เรื่องนั้นมีผมกับ

¹⁴ *Big Game*

¹⁵ *The Chapman Report*

เอเฟิร์ม ซิมบาลิสต์ จูเนียร์ คิดว่าผมคงชนะ” แล้วก็สาธยายต่อว่า “ผมเล่นกับกลีนิส จอห์นส์ ทุกฉาก มีฉากหนึ่งเราไปสระว่ายน้ำกัน กลีนิสใส่ชุดว่ายน้ำแบบเต็มตัว ปิดทุกส่วน เห็นแต่แขนกับขา แต่ผมสิ ผมต้องใส่กางเกงว่ายน้ำตัวจู้ที่สุดเท่าที่จะรอดจากการถูกเซนเซอร์ได้ แล้วสีน้ำตาลอ่อนด้วยนะ ซึ่งในหนังขาวดำ ดูเหมือนผมแม่งไม่ใส่อะไรเลย แล้วไม่ใช่มาถึงก็กระโดดตมลงน้ำด้วย ผมต้องยืนคุยโซว์ตูดอยู่สิบนาทีได้แม่งเอ๊ย – คิดว่าผมเป็นเบ็ตตี เกรเบิล หรือไง”

ทั้งสองหัวเราะขำกันอีกครั้ง มาร์วินหยิบสมุดโน้ตปกหนังเล่มเล็กออกจากกระเป๋าด้านหลังในของเสื้อนอกฝั่งตรงข้ามกับกระเป๋าที่ใส่กล่องบุหรี่ยี่ห้อที่โจเซฟ ค็อตเทน ให้

“คนของฉันกำลังดูสถิติของนายในยุโรปอยู่ พวกเขาบอกว่าเท่าที่เห็น นายใช้ได้เลย” มาร์วินมองหาข้อความในสมุดโน้ตและอ่านออกมา “*ประกาศิตจอมโจรออกอากาศในยุโรปหรือเปล่านะ*” แล้วเขาก็พบหน้าที่ต้องการ และอ่านข้อความที่ต้องการให้ริกฟัง “ออกอากาศ – ดี”

ริกยิ้ม

มาร์วินก้มมองสมุดอีกครั้งและพูดว่า “ที่ไหนบ้าง” แล้วก็ก้มหาหน้าที่ต้องการ “อิตาลี-ดี อังกฤษ-ดี เยอรมนี-ดี ไม่มีฝรั่งเศส” เขาเงยหน้ามองริก แล้วพูดเหมือนปลอบใจว่า “อ้อแต่มีเบลเยียม แปลว่านายเป็นที่รู้จักในอิตาลี อังกฤษ เยอรมนี และเบลเยียมแล้ว” มาร์วินสรุป “แต่นั้นเป็นหนังโทรทัศน์ นายมีหนังใหญ่ด้วยนี่นา หนังใหญ่เป็นไงบ้างนะ”

มาร์วินก้มลงดูสมุดโน้ตเล่มเล็กในมือ แล้วพลิกหาสิ่งที่ต้องการ “ความจริงแล้ว” – เขาพูดหลังจากเจอสิ่งที่หาอยู่ “หนัง

ความบอยทั้งสามเรื่องของนาย กบฏโคมานชี ไฟนรกเท็กซัส¹⁶ แทนเนอร์ทำได้ค่อนข้างดีในอิตาลี ฝรั่งเศส และเยอรมนี” เขาเงยหน้าขึ้นมองริก “แทนเนอร์นี้ฝรั่งเศสทำได้ดีกว่าที่อื่นๆ นายอ่านภาษาฝรั่งเศสได้ไหม” มาร์วินถามริก

“ไม่ได้” ริกตอบ

“ແ່ງຈຶ່ງ” มาร์วินพูดขณะที่หยิบสำเนาอะไรบางอย่างที่พับสอดอยู่ในสมุดโน้ตออกมาส่งข้ามโต๊ะกาแฟให้ริก “นิตยสาร *กาเลส์ดูซีนีมา* เขียนวิจารณ์ *แทนเนอร์* ไว้ดีเลยนะ เขียนได้ดีมาก นายควรเอาไปให้คนแปลให้นะ”

ริกรับสำเนาบทวิจารณ์จากมาร์วินและพยักหน้ารับคำแนะนำของเขา แต่รู้เต็มอกว่าคงไม่ทำตาม

มาร์วินเงยหน้ามองตาริกและพูดอย่างกระตือรือร้นขึ้นมาทันทีว่า “แต่ชาวดีที่สุดในสมุดบ้าเล่มนี้ก็คือ *ลิปส์หัดพญายมของแมกคลัสกี*!”

สีหน้าของริกสดสีขึ้นขณะที่มาร์วินพูดต่อ “ในอเมริกาทำรายได้พอใช้ได้ตอนที่โคลัมเบียนำออกฉาย แต่ในยุโรป *ให้ตายสิ!*” เขาก็หันหน้าอ่านรายละเอียด “มันบอกว่า *แมกคลัสกี* อืดระเบิดเถิดเทิงในยุโรป หนังกายทั่วทุกที่ และแต่ละโรงฉายกันนานเป็นชาติ!”

มาร์วินเงยหน้าขึ้น ปิดสมุด และสรุปว่า “ตกลงยุโรปรู้จักนายแล้ว พวกเขารู้จักซีรี่ย์ที่นายเล่น นอกจากรู้ว่านายเป็นคนทีเล่น *ประกาศิตจอมโจร* พวกยุโรปยังรู้ว่านายเป็นวีรบุรุษที่มีผ้าปิดตาที่พันไฟผ่านาซีไปหนึ่งร้อยห้าสิบคนใน *ลิปส์หัดพญายม*

¹⁶ *Hellfire, Texas*

ของแมกคลัสกีด้วย!”

มาร์วินขยับหูหรือเค้นกับที่เขี่ยหูหรือหลังพูดเรื่องใหญ่จบ
“หนังเรื่องสุดท้ายของนายคืออะไร”

ริกขยับหูกับที่เขี่ยหูบ้างและพูดเสียงต่ำในลำคอว่า
“ซอลดี นากทะเลพูดได้”¹⁷ หนังเด็กบ๊อบคอตเตอร์ที่สร้างสำหรับ
ฉายตอนบ่าย”

มาร์วินยิ้ม “นายคงไม่ได้เล่นเป็นนากทะเลหรอกนะ”

ริกยิ้มอย่างเครียด ๆ กับตลกของเอเจนต์คนดังทั้งที่
ไม่รู้ลึกซึ้ง

“เป็นหนังที่ยูนิเวอร์แซลยัดให้ผมเล่นเพื่อจะได้ครบสี่เรื่อง
ตามสัญญา” ริกอธิบาย “เท่านี้ก็รู้แล้วว่ายูนิเวอร์แซลรักผม
ขนาดไหน ผมยังจำไอ้เชี่ยเจนนิงส์ แลงก์ ได้เลย แม่งเอาหนัง
สี่เรื่องมาล่อให้ผมไปอยู่กับยูนิเวอร์แซล ตอนนั้นแอฟโคเอ็มบาลซี
ก็อยากได้ตัวผมอยู่และกำลังจะยื่นข้อเสนอให้ เนชั่นแนลเจเนอรัล
พิกเจอร์สอีกด้วย เออร์วิงอัลเลนโปรดักชันส์ยื่นข้อเสนอมาแล้ว
แต่ผมปฏิเสธทั้งหมดและเลือกมาอยู่กับยูนิเวอร์แซล เพราะเห็นว่าเป็น
ยักษ์ใหญ่ ไอ้หาเจนนิงส์ แลงก์ บอกผมว่า ‘ยูนิเวอร์แซลอยาก
ทำธุรกิจกับริก ดาลตัน’ พอผมเซ็นสัญญาแล้วก็ไม่เคยเห็นหัว
ไอ้เชี่ยนั้นอีกเลย” แล้วริกก็พูดถึงตอนที่วอลเตอร์ แวงเงอร์
ผู้สร้าง *สยองโลกพันธุ์มนุษย์*¹⁸ ยิงหว่างขาเจนนิงส์ แลงก์ เพราะ
เป็นชู้กับโจน เบนเน็ตต์ ภรรยาของเขาว่า “ถ้าใครสมควรถูก
ยิงไปกระจุยก็ไอ้เชี่ยเจนนิงส์ แลงก์ นี่แหละ” แล้วพูดต่อด้วย

¹⁷ *Salty, the Talking Sea Otter*

¹⁸ *Invasion of the Body Snatchers*

ความขมขื่น “ยูนิเวอร์แซล ไม่เคยทำธุรกิจร่วมกับริก ดาลตัน”

ริกหยิบถ้วยกาแฟที่เย็นชืดแล้วขึ้นจิบ แล้ววางลงพร้อมถอนใจ

“ตกลงว่าสองปีหลังมานี้รายได้แต่เป็นดารารับเชิญเป็นตอนๆ ในซีรีส์ทางโทรทัศน์ล่ะ” มาร์วินถาม

ริกพยักหน้า “ตอนนี้ผมกำลังถ่ายหนังตัวอย่างให้ซีบีเอส เรื่อง *แลนเซอร์*¹⁹ ผมเป็นตัวร้าย ที่ถ่ายไปแล้วก็มี *หน้ากากแดง* *อาละวาด*²⁰ กับ *ตะลุยแดนมนุษย์ยักษ์*²¹ แล้วก็ที่พูดไปแล้ว *ทาร์ซาน* กับ *รอน เอลิ ที่วิลเลียม วิตนีย์* กำกับ แล้วก็ *บิงโก มาร์ติน*²² กับไอ้หนูนั่น *สก็อตต์ บราวน์* นะ”

ริกซึ่งไม่ชอบสก็อตต์ บราวน์ ทำหน้าเฉยๆ โดยไม่รู้ตัวตอนเอ่ยชื่อเขา “แล้วก็เพิ่งเล่น *เดอะเอฟบีไอ*²³ ให้ควินน์ มาร์ตินตอนหนึ่ง”

มาร์วินจิบกาแฟแม้จะเย็นชืดแล้ว “ก็ทำได้ค่อนข้างดีนะ”

“ผมทำงานตลอดแหละ” ริกพูดเหมือนจะบอกให้มาร์วินเข้าใจอย่างถูกต้อง

“นายเล่นเป็นตัวร้ายทุกเรื่องที่ว่ามาเลยหรือ” มาร์วินถาม

“ทุกเรื่อง นอกจาก *ตะลุยแดนมนุษย์ยักษ์*”

“ทุกเรื่องจบด้วยฉากตะบันกันหรือเปล่า”

¹⁹ *Lancer*

²⁰ *The Green Hornet*

²¹ *Land of the Giants*

²² *Bingo Martin*

²³ *The FBI*

“ทุกเรื่อง นอกจาก ตะลุยกแดนมนุษย์ยักษ์กับ เดอะเอฟบีไอ”
“เออละ ตอนนั้นคำถามหกหมื่นสี่พันเหรียญ มาร์วินว่า
“นายแพ่หรือชนะ”

“แพ่สิ” ริกว่า “ผมเป็นตัวร้ายนี่”

“อาาา” มาร์ตินลากเสียงยาวเพื่อเน้นสิ่งที่จะพูดต่อไป
“มุกเดิม ๆ ของพวกโทรทัศน์ ดู บิงโก มาร์ติน เป็นตัวอย่าง เวลา
ได้คนใหม่อย่างสก็อตต์ บราวน์ และอยากจะโปรโมตเขา พวกเขา
จะเอานักแสดงจากเรื่องที่จะเลิกทำมาเป็นตัวร้าย แล้วก็จบด้วย
ฉากบู๊ ให้ พระเอกชนะ ผู้ร้ายแพ่”

ไม่จบเท่านั้น มาร์วินยังพูดต่อว่า “แต่สิ่งที่คนดูเห็นก็คือ
บิงโก มาร์ติน กระต๊อบไอ้หมอที่เล่น *ประกาศิตจอมโจร*”

แสบมาก ริกคิด แม่งโคตรฉลาด

แต่มาร์วินยังไม่จบ “แล้วอาทิตย์ต่อมา ก็เจอรอน เอลี
ในผ้าเตี่ยวเล่น อีกอาทิตย์ก็ถูกบ๊อบ คอนราด ใส่กางเกงคับตัว
ไล่เหยียบอีก” มาร์วินยกกำปั้นขวาชกฝ่ามือซ้ายประกอบ “พอ
เป็นกระสอบทรายให้เด็กใหม่จูใหญ่ทุกคนของช่องไปสองสามปี”
มาร์วินอธิบาย “คนดูก็จะเห็นนายเป็นแบบนั้น มันเป็นผลทาง
จิตวิทยา”

แม้มาร์วินจะพูดถึงการแสดง แต่มันคือความอับอายของ
ลูกผู้ชายที่ทำให้ริกลงกับเหงื่อตก ฉันเป็นกระสอบทรายหรือนี่
อาชีพนักแสดงของฉันมาถึงจุดนี้แล้วหรือ ถูกเด็กใหม่จูโต
ฤดูกลนี้กระต๊อบ ทริส คอฟฟิน พระเอกเรื่อง 26 มื่อปราบ
เดนตาย²⁴ คงรู้สึกอย่างนี้สินะตอนที่ถูกฉันกระต๊อบในประกาศิต

²⁴ 26 men

จอมโจร หรือเคนต์ เทย์เลอร์²⁵

ขณะที่ริกนั่งคิดอยู่ มาร์วินก็เปลี่ยนไปเรื่องอื่น

“เออละ มีอย่างน้อยสี่คนเล่าเรื่องนายให้ฉันฟัง” มาร์วินเริ่ม “แต่ไม่มีใครสักคนที่รู้เรื่องทั้งหมด ฉันอยากให้นายเล่าเองดีกว่า” มาร์วินว่า “ไอ้ที่ว่านาย เกือบ ได้บทของสตีฟ แมกควีนใน *แหกค่ายมฤตยู*²⁶ นะ มันเป็นอย่างไงกันแน่”

ไอ้ พระเจ้า เรื่องทำนี้อีกแล้ว ริกคิด แล้วก็หัวเราะทั้งที่ไม่เข้าใจเอาใจมาร์วิน “พวกขาประจำที่สปอร์ตสเมนส์ลอร์ดจ้เท่านั้นแหละที่สนใจเรื่องแบบนี้” ริกหัวเราะหึๆ “พวกบทที่เกือบจะได้ ปลาทูที่หลุดจากมืออะไรพรรค์นั้น”

“เรื่องโปรดของฉันเลยละ” เอเจนต์คนดังกล่าว “เล่ามาเลย”

ริกเล่าเรื่องตลกยืดยาวไร้สาระนี้มาจนเบื่อกสุดจะทน เดี่ยวนี้จึงตัดเหลือแต่เนื้อๆ เขากลืนความขมขึ้น แล้วเล่นบทนักแสดงที่ถ่อมตนซึ่งไม่ใช่ตัวเขาเลย

“อืม” เขาเริ่ม “ดูเหมือนช่วงเดียวกับที่จอห์น สเตียร์จัส เสนอบทฮิลด์ส ราชาคูก ใน *แหกค่ายมฤตยู* ให้แมกควีน คาร์ล ฟอร์แมน” – ริกพูดถึงนักเขียนและผู้ผลิต *ป้อมปืนนาวาโรน*²⁷ กับ *สะพานข้ามแม่น้ำแคว*²⁸ อันโด่งดัง – “กำลังถ่ายหนังเรื่องแรกที่เขาเป็นผู้กำกับชื่อ *ผู้ชนะ*²⁹ และเขาเสนอบทนำให้แมกควีน แต่เหมือน

²⁵ Kent Taylor

²⁶ *The Great Escape*

²⁷ *The Guns of Navarone*

²⁸ *The Bridge of River Kwai*

²⁹ *The Victors*

แมกควีนจะสองจิตสองใจ สเตร์จส์เลยต้องเขียนรายชื่อคนที่อาจมาเล่นบทนี้แทน และดูเหมือนว่าผมเป็นหนึ่งในนั้น”

“มีใครในรายชื่ออีก” มาร์วินถาม

“มีทั้งหมดสี่คน” ริกว่า “ผม กับจอร์จทั้งสาม เพปพาร์ด มาฮาริส และซาคริส”

“อืม” มาร์วินยังคงสนใจ “จากรายชื่อนี้ ฉันคิดว่านายต้องได้แน่ ฉันหมายถึง ถ้ามีชื่อพอล นิวแมน นายอาจไม่ได้แต่จอร์จต่าง ๆ นี่”

“สุดท้ายแมกควีนก็ได้ยุติ” ริยกักไหล่ “แล้วไงล่ะ”

“อาเออะ” มาร์วินยืนกราน “ยังไงก็เป็นเรื่องที่ดี เรานึกภาพนายในบทนี้ได้เลย พวกไอ้เลียนต้องชอบแน่!” จากนั้น มาร์วิน ชวาร์ซ ก็เริ่มอธิบายให้ริก ดาลตัน ฟังว่าวงการหนังคาบอยในตลาดหนังอิตาลีเป็นอย่างไร

“แมกควีนจะไม่ทำงานกับพวกอิตาลี ไม่ว่ายังไงก็ตาม ไอ้เลียนพวกนั้นนะเธอ ไปจ้างบ๊อบบี้ ดาริน เกอะ เขาพูดแบบนี้ สตีฟจะยอมไปทำงานเก้าเดือนในอินโดจีนกับโรเบิร์ต ไวช์ แต่ไม่มีวันทำงานสองเดือนในซิเนซิตากับกีโด เดแพ็ตโซ เด็ดขาด ต่อให้ได้เงินเท่ากันก็เถอะ”

ถ้าฉันเป็นสตีฟ ก็คงไม่เสียเวลา กับหนังคาบอยห่วย ๆ ของพวกไอ้เลียนเหมือนกัน ริกคิดในใจ

มาร์วินพูดต่อ “ดีโน เดอ ลอเรนตีส เสนอว่าจะซื้อวิลล่าในฟลอเรนซ์ให้เขา พวกโปรดิเวเซอร์ที่นั่นเสนอว่าจะให้ค่าตัวครึ่งล้านกับเพอร์รารีใหม่เอี่ยมหนึ่งคันสำหรับการเล่นคู่กับจินา ลอลโลบริจิดา สิบวัน” มาร์วินว่าต่อ “ไม่ต้องพูดถึงเรื่องที่ว่าจะได้เอาจินา ลอลโลบริจิดา แถมด้วย”

ริกกับมาร์วินหัวเราะ นี่เป็นอีกเรื่องเลย ริกคิด ฉันยอมเล่นทุกเรื่องเลยถ้าจะได้ฮีบแอนิตา เอ็กเบิร์ก

“แต่” มาร์วินว่า “มันทำให้พวกอิตาลียุ่งยากได้เขา ถึงสติฟจะปฏิเสธตลอด แบรนโดจะปฏิเสธตลอด และวอร์เรน บิตตี จะปฏิเสธตลอด พวกเขาก็กังไม่หยุดตั้ง แต่พอไม่ได้จริงๆ ก็ยอม”

“ก็ยอม?” ริกทวนคำ

มาร์วินอธิบายเพิ่ม “พวกเขา *อยาก* ได้มาร์ลอน แบรนโด แต่ *ได้* เบิร์ต เรย์โนลด์ส *อยาก* ได้วอร์เรน บิตตี แต่ *ได้* จอร์จ แฮมิลตัน”

ขณะที่อดรนทนฟังมาร์วินชั้นสูตรพลีชีพเส้นทางอาชีพของเหล่าดารา ริกรู้สึกงาตาของเขาเริ่มร้อนผ่าวและน้ำตากำลังเอ่อขึ้นมา

มาร์วินซึ่งไม่รู้ว่าริกสะเทือนใจขนาดไหนปิดท้ายว่า “นี่ฉันไม่ได้บอกว่าพวกอิตาลีไม่ *อยาก* ได้ นายนะ ฉันกำลังบอกว่าพวกเขา *อยาก* ได้ นาย แต่เหตุผลที่ *อยาก* ได้ ก็เพราะพวกเขา *อยาก* ได้ แมกควีน แต่ไม่ *ได้* พอแน่ใจว่ายังไงก็ไม่ได้ พวกเขาก็จะเอาแมกควีนที่พวกเขาจะ *ได้* และนั่นคือนาย”

คำพูดตรงไปตรงมาที่โหดร้ายของเอเจนต์คนดังทำให้ริกดาลตัน ช็อก รวากับถুমมือเปียกๆ ของเขาตบหน้าสุดแรงเกิด

ท่าจากมุมมองของมาร์วิน นั่นคือชาวดีมากสำหรับตน เพราะหากริก ดาลตัน เป็นดารานำยอดนิยมในวงการภาพยนตร์แล้วละก็ เขาคงไม่มานั่งคุยกับมาร์วิน ชวาร์ซ ในตอนนี้

นอกจากนี้ริกยังเป็นคนชอบพบเจออีกต่างหาก ริกคือคนที่อยากผันตัวมาเป็นพระเอกหนังจอเงินแทนที่จะเป็นดาวร้ายที่

โด่งดังที่สุดของวงการโทรทัศน์ในขณะนี้ ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่ของ มาร์วินที่จะบอกความจริงกับเขา รวมทั้งโอกาสที่เป็นไปได้ในวงการ ภาพยนตร์ซึ่งริกไม่ได้รู้เรื่องเลย ขณะที่มาร์วินคือผู้เชี่ยวชาญที่ ทุกคนยอมรับ และในความเห็นของผู้เชี่ยวชาญอย่างมาร์วิน ริก ดาลตัน ซึ่งมีหน้าตาทำทาง เหมือน ดาราระดับโลกที่ยิ่งใหญ่ ที่สุดคนหนึ่ง คือโอกาสสำหรับเอเจนต์ผู้เชี่ยวชาญในการนำดาราสหรัฐอเมริกาไปเล่นภาพยนตร์ฮอลลีวูด ดังนั้นจึงเข้าใจได้ที่มาร์วิน ชวาร์ซ รู้สึกแปลกใจที่เห็นริกน้ำตาไหล

“เป็นอะไรไป ไอ้หนู” เอเจนต์ใหญ่ซึ่งกำลังตกใจถาม “ร้องไห้หรือ”

ริก ดาลตัน ซึ่งทั้งสะเทือนใจทั้งอับอายยกหลังมือขึ้นปาด น้ำตาและพูดว่า “ขอโทษที มิสเตอร์ชวาร์ซ ขอโทษจริงๆ”

มาร์วินคว่ำกอล่งกระดาศพิษขูจากโต๊ะทำงานส่งให้ริกและ พุดลอบดาราเจ้าน้ำตาว่า “ไม่ต้องขอโทษขอโพยหรอก คนเรา รู้สึกแยกันได้เป็นครั้งคราว ชีวิตไม่ใช่เรื่องง่ายนะ”

ริกดึงกระดาศจากกอล่งเสียงดัง แล้วเช็ดน้ำตาด้วยท่าที่ ห้าวที่สุดเท่าที่จะทำได้ในสถานการณ์นั้น “โอเค ไม่เป็นไรแล้ว แคร่รู้สึกอายเท่านั้น ต้องขอโทษด้วยที่ทำให้กระอักกระอ่วน”

“กระอักกระอ่วน?” มาร์วินหัวเราะหึๆ “พูดเป็นบ้า เราคือ มนุษย์ และมนุษย์ร้องไห้ นั่นเป็นเรื่องดี”

ริกเช็ดน้ำตาเสร็จและผืนยิ้ม “โอเค ผมรู้สึกดีขึ้นแล้ว ขอโทษด้วย”

“บอกว่าไม่ต้องขอโทษไป” มาร์วินดู “นายเป็นนักแสดง นักแสดงต้องแสดงอารมณ์ออกมาได้ เราอยากได้นักแสดงที่ ร้องไห้เป็น บางทีความสามารถนี้ก็มีค่าวกที่ต้องจ่าย เอาละ

ตอนนี้บอกฉันสิ มีเรื่องอะไร”

ริกสบบสดีอารมณ์แล้วถอนใจดังเฮือก “เรื่องของเรื่องก็คือผมทำงานนี้มาเป็นสิบปี มิสเตอร์ชวาร์ซ มันยากมากที่จะมานั่งอยู่ตรงนี้ และตระหนักว่าตัวเองลืมหูละขนาดไหน ตระหนักว่าผมทำอนาคตของตัวเองพังกับมือ”

มาร์วินไม่เข้าใจ “ลืมหูละ? นายหมายความว่ายังไง”

ริกมองข้ามโต๊ะกาแฟและเล่าให้เอเจนต์คนสำคัญที่นั่งอยู่เบื้องหน้าฟังตรงๆ “มิสเตอร์ชวาร์ซ ครั้งหนึ่งผม เคยมีโอกาที่จะดัง ผมมี คุณเห็นได้จากงานบางงานของผม เห็นได้จาก *ประกาศิตจอมโจร* โดยเฉพาะตอนที่มีการรับเชิญดี ๆ อย่างเวลาที่ผมเจอกับชาร์ลส์ บรอนสัน กับโคเบิร์น กับมีเกอร์ หรือกับวิก มอร์โรว์ ผมจะมีอะไรบางอย่าง! แต่บริษัทกลับเอาพวกดาราตกกระป๋องมาเล่นคู่กับผม ถ้าเอาผมกับซัก เฮสตัน มันจะเป็นคนละเรื่อง หรือผมกับริชาร์ด วิดมาร์ก ผมกับโรเบิร์ต มิทซัม ผมกับแองก์ ฟอนดา พวกนี้จะเป็นคนละเรื่องเลย! แต่บางเรื่องมันก็ดี อย่างผมกับมีเกอร์ใน *แทนเนอร์* กับร็อด เทย์เลอร์ ใน *แมกคลัสกี* แม้แต่กับเกล็นน์ ฟอร์ด ใน *ไฟนรกเท็กซัส* ก็เถอะ ถึงตอนนั้นฟอร์ดจะไม่เท่าไรแล้ว แต่ก็ยัง ดูแกร่งมาก เราเล่นเข้าหากันดี เอาเป็นว่า ผม เคยมีโอกา แต่โอกาอะไรก็ตามที่ เคย มีกลับหลุดลอยไปหมดเพราะฝีมือไอ้หาเงินนิงส์ แลงก์ ที่ยูนิเวอร์แซล”

นักแสดงซึ่งเคยมีโอกาถอนใจยาวอย่างผู้แพ้และพูดพึมพำกับพื้น “ให้ตายเถอะ ฝีมือผมด้วยแหละ”

เขาเงยหน้าขึ้นมองตาเอเจนต์คนดัง “ผมไม่ได้เล่นในฤดูกาลที่สี่ของ *ประกาศิตจอมโจร* เพราะรู้สึกว่ามันเสียทีกับโทรทัศน์

ผมอยากเล่นหนังใหญ่ อยากเป็นสตาร์ แมกควีน ถ้าเขาทำได้
ผมก็ทำได้ ถ้าผมไม่เง่าตลอดฤดูกาลที่สาม เราคงเล่นฉิว
ลอยลำเข้าสู่ฤดูกาลที่สี่ ทุกคนจะประสบความสำเร็จและจากกัน
ด้วยดี ตอนนี้อยู่ที่โรงแรมเจมส์³⁰ เกลียตผม โปรดิวเซอร์ทุกคนของ
ประกาศิตจอมโจร คงแค้นผมไปจนวันตาย แต่ก็สมควรแล้ว! ผม
ทำตัวเง่าโอหังฉิบหายวายปวงในฤดูกาลสุดท้ายนั้น ทำให้ทุกคน
รู้ว่าผมมีที่ไปที่ตึกกว่าไอ้หนังโทรทัศน์กระจอก ๆ นี่” ตาของริก
เริ่มแดงอีกครั้ง “ตอนเล่น *บิงโก มาร์ติน* ผมโคตรเกลียดไอ้เง่า
สก๊อตต์ บราวน์ แต่ผมไม่เง่าเท่าเขานะ ถامنักแสดงหรือผู้กำกับ
ที่เคยทำงานกับผมได้ ผมไม่เง่าเท่าเขา และผมเคยทำงานกับ
พวกเง่ามาเยอะ ที่ผมทน *ไอ้หมอนี่* ไม่ได้ก็เพราะความโอหัง
น่าสะอิดสะเอียนของเขา และเมื่อผมเห็นสิ่งนั้นในตัวเขา ผมก็เห็น
ตัวผมเอง”

ริกมองพื้นอีกครั้งและพูดด้วยความสมเพชตัวเองว่า
“คงถึงเวลาแล้ว บางทีผมอาจถูกเด็กใหม่จุใจใหญ่ของฤดูกาลนี้
กระแทกก็ได้”

มาร์วิน ชวาร์ซ ปิดปากและเปิดหูฟังริก ดาลตัน ระเบิด
ทั้งหมดออกมา จากนั้นครู่หนึ่งก็พูดว่า “มิสเตอร์ดาลตัน นาย
ไมไ่ช่นักแสดงหนุ่มคนแรกที่จับพลัดจับผลูดังระเบิดจากซีรีส์
และฟังเพราะความโอหัง ความจริงนี่คือเรื่องปกติในฮอลลีวูด
เออะ - มองฉันสิ -”

ริกเงยหน้าขึ้นมองตาเขา

“เรื่องนี้ให้อภัยกันได้” มาร์วินพูดต่อจนจบประโยค

³⁰ *Screen Gems* แปรนต์ภาพยนตร์ในเครือโซนี่ปิกเจอร์ปอเรชั่น

แล้วยิ้มให้กับดารานุ่มใหญ่ ริกยิ้มตอบ
“แต่” เอเจนต์คนสำคัญเสริม “นายต้องปั้นตัวเองขึ้นใหม่”
“ปั้นขึ้นมาเป็นอะไรหรือ” ริกถาม
“เป็นใครคนหนึ่งที่อ้อมตน” มาร์วินตอบ

นวนิยายโดยเควินติน ทาเรนติโน
จากภาพยนตร์โดยเควินติน ทาเรนติโน
ผู้กำกับสุดหัวที่พลิกศาสตร์ภาพยนตร์ไปตลอดกาล

ริก ดาลตัน นักแสดงตลกอับ กับ **คลีฟฟ์ บูธ** คู่หูซึ่งเป็นสตั้นต์แมนสุดหล่อ
พยายามดิ้นรนหาหนทางให้ริคกลับมาโด่งดังในฮอลลีวูดอีกครั้ง
ในขณะที่ **ซารอน เทต** ดาราสาวซึ่งเป็นเพื่อนบ้านของริค
กำลังใช้ชีวิตอย่างสงบสุข โดยหารู้ไม่ว่าเธออาจจะตกเป็นเหยื่อ
ของคดีฆาตกรรมที่จะเขย่าขวัญคนทั้งประเทศ

นวนิยายเล่มนี้สลายขอบเขตระหว่างจินตนาการกับประวัติศาสตร์
ด้วยเรื่องราวความทุกข์ทนเปี่ยมสีสันแห่งโชคชะตาชีวิต
นำไปสู่เหตุการณ์แสนคลั่งที่ทำให้นักอ่านอ้าปากค้างไปพร้อมๆ กัน

หมวดวรรณกรรมแปล

ISBN 978-616-18-7130-7

